

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **P. M., DiS.**, narozený dne X
bytem X
zastoupeného advokátkou Mgr. Lenkou Konvalinovou, LL.M.
sídlem Jáchymova 26/2, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2023, č. j. 1720/2019-160-SPR/11,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2023, č. j. 1720/2019-160-SPR/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

- ve výroku I. v části přestupkového řízení ve věci porušení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a tím naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 7. 2019, č. j. MHMP 1416814/2019/Lap (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a řízení v této části zastaveno a
- ve výroku II. v části přestupkového řízení ve věci porušení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, a tím naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí v této části potvrzeno.

Žalobce napadl napadené rozhodnutí v rozsahu výroku dva, kterým bylo zamítnuto odvolání a bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl v souladu s § 67 odst. 1 správního řádu a § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), že žalobce je vinen tím, že dne 13. 5. 2019 v 9:17:57 hodin v Praze 4 na ulici Hornocholupnická ve směru jízdy od ulice Podchýšská k ulici Do Lipin, řídil motorové vozidlo specifikované registrační značky, přičemž nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou místní úpravou na pozemní komunikaci a v úseku, kde byla dovolená rychlost 30 km/h, jel rychlostí 53 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši 3 km/h, byla žalobci naměřena jako nejnižší skutečná rychlost jízdy rychlost 50 km/h, což je o 20 km/h vyšší, než je v konkrétním místě dovoleno. Dále byl žalobce policistou Policie ČR vyzván, aby se podrobil orientačnímu vyšetření podle zvláštního právního předpisu, pomocí přístroje Alcotest Dräger, ke zjištění, zda nebyl během jízdy pod vlivem alkoholu, přičemž se tomuto vyšetření odmítl podrobit. Proto byl následně policistou Policie ČR vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření podle zvláštního právního předpisu spojenému s odběrem biologického materiálu, ke zjištění, zda nebyl během jízdy pod vlivem alkoholu, čemuž se žalobce rovněž odmítl podrobit. Žalobce popsaným jednáním porušil povinnosti mu uložené v § 4 písm. c) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a spáchal tak z nedbalosti přestupky podle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za což mu podle § 125c odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu, za použití § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců s účinností ode dne nabytí rozhodnutí prvostupňového rozhodnutí a povinnost uhradit správnímu orgánu I. stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Ze skutkového hlediska žalobce shrnul, že policisté nesdělili žalobci žádný důvod, proč jej vyzvali k provedení dechové zkoušky, pouze uvedli, že mají pokyn od nadřízeného provádět tyto zkoušky u všech řidičů, v návaznosti na to a na nesprávné sdělení policistů o překročení nejvyšší dovolené rychlosti se žalobce v 9:22 telefonicky obrátil na svou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

právní zástupkyni s tím, že jde o libovůli a šikanu ze strany policistů, navíc jim žalobce opakovaně sděloval, že v daný den žádný alkohol nepožil. Následně se v 9:35 dostavila na místo právní zástupkyně, která se policistů dožadovala vysvětlení jejich postupu, policisté mj. sdělili, že pokud se jí a žalobci něco nelíbí, mohou se obrátit na Odbor vnitřní kontroly a stěžovat si na postup policistů. Právní zástupkyně je upozorňovala na právní úpravu a obsah webových stránek Policie ČR, měla za to, že policisté neměli „důvodné podezření“, policista č. 311896 měl po celou dobu neprůhledné sluneční brýle, které si nebyl schopen sundat, kameru vypínal a zapínal dle svého uvážení. Uvedl, že před 9:43 právní zástupkyně prokazatelně policistům sdělila, že se žalobce podrobí lékařskému vyšetření, což žalobce potvrdil, poté právní zástupkyně kontaktovala linku 158 za účelem přivolání kontroly k přezkoumání postupu policistů, nadřízený pracovník se dostavil až v 11:40, k postupu policistů sdělil, že s ním souhlasí, mimo záznam pak policista č. 225556 začal žalobce nutit, aby mimo přítomnost právní zástupkyně učinil prohlášení, že odmítá dechovou zkoušku a lékařské vyšetření, na to žalobce sdělil, že nic neodmítá, pouze požaduje vysvětlení jednání policie, policisté poté vyplňovali písemné dokumenty a do nich uváděli vědomě nepravdivé údaje. Žalobce zejména trval na tom, že již před 9:43 hod prokazatelně neodmítl podrobit se vyšetření na přítomnost alkoholu v těle, navíc mu nebylo do konce setkání vysvětleno, z jakého důvodu mají být dechová zkouška a lékařské vyšetření provedeny. Žalobce následně s policisty odjel k lékařskému vyšetření, kterému se podrobil, přičemž dle protokolu byla zkouška na přítomnost alkoholu negativní.

4. V prvním žalobním bodě žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a také nezákonnost pro rozpor se základními zásadami pro činnost správních orgánů a se zákazem libovůle. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný opětovně nevypořádal zcela konkrétní námitky žalobce včetně zásadních námitek proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci (včetně těch akcentujících judikaturní aprobovanou povinnost takovou úvahu provést). Žalovaný ani správní orgán I. stupně se vůbec nezabývaly následujícím: vyjádřeními, že se žalobce neodmítl podrobit ani dechové zkoušce, ani lékařskému vyšetření; námitkou, že právní zástupkyně prokazatelně před 9:43 sdělila, že se žalobce podrobí lékařskému vyšetření; námitkou, že výzva policistů nebyla provedena v souladu se zákonem; výpovědi žalobce ze dne 6. 6. 2019, dle které se neodmítl podrobit ani dechové zkoušce, ani lékařskému vyšetření; přepisem videozáznamů policistů a právní zástupkyně ze dne 13. 5. 2019 a výpisem z telefonních hovorů právní zástupkyně ze stejného dne.
5. Dále žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav (nebylo prokázáno, že se žalobce odmítl podrobit lékařskému vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi a že se dopustil předmětného přestupku), skutková podstata, ze které správní orgány vycházely, nemá oporu ve spise, neboť dle videozáznamu policistů žalobce a jeho právní zástupkyně již v 9:40 hod prohlásili, že žalobce se podrobí lékařskému vyšetření, přičemž z výpovědi žalobce, podání žalobce a dokonce i z výsledku policistů vyplývá, že žalobce rozhodně neodpověděl policistům, že odmítá dechovou zkoušku a lékařské vyšetření (žalobce navíc nebyl náležitě poučen), a z potvrzení o zadržení řidičského průkazu vyplývá, že žalobce nesouhlasil s jeho obsahem. Z toho plyne, že skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, nebyl spolehlivě prokázán důkazy, žalovaný se nezabýval všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí, správní orgány řadu důkazů nezhodnotily a neučinily z nich právní závěr. Policisté neměli důvodné podezření, že žalobce je pod

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vlivem alkoholu, neodůvodněná výzva policistů k podrobení se dechové zkoušce a lékařskému vyšetření byla nezákonná a policisté při svém zásahu překročili své pravomoci.

6. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné kvůli nedodržení parametrů rozhodnutí správního orgánu, neobsahuje totiž úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí a při výkladu právních předpisů, neobsahuje ani informace o tom, jak se vypořádal s námitkami žalobce a s jeho vyjádřeními k podkladům. Žalovaný též zcela rezignoval na závazný právní názor NSS v této věci. NSS přitom opakovaně judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, z odůvodnění musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené. Uvedený přístup vychází z judikatury Ústavního soudu (a ESLP), který zdůrazňuje, že právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí je součástí práva na spravedlivý proces a je nezbytnou zárukou proti libovůli, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu.
7. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, která měla spočívat v nesprávném právním posouzení toho, zda předpokladem výzvy policistů k podrobení se dechové zkoušce nebo lékařskému vyšetření bylo důvodné podezření ovlivnění alkoholem. Policisté neměli žádné důvodné podezření, že žalobce byl ovlivněn alkoholem, přesto jej vyzvali k podrobení se dechové zkoušce. Ze zákona o silničním provozu a zákona o ochraně zdraví (č. 65/2017 Sb.) však vyplývá, že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření je osoba povinná se podrobit jen v případě důvodného podezření. Tento závěr potvrdil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) v usnesení č. j. 2 As 146/2015-45 a komentář k zákonu o silničním provozu, dle komentáře je výzva určená řidiči, která se neopírá o důvodné podezření, ale směřuje pouze k namátkové kontrole, nezákonná. Policisté však žádné důvodné podezření neměli ani mít nemohli, žalobci a jeho právní zástupkyni jej ani po celou dobu nesdělili, výzva tak byla nezákonná. Žalobce nevykazoval chování vyvolávající podezření na řízení pod vlivem alkoholu, nadto policistům opakovaně sděloval, že žádný alkohol nepožil. I z provedeného lékařského vyšetření později vyplynulo, že žalobce nejevil známky požití alkoholu, nepožil alkohol, jeho dech nepáchnul alkoholem a v jeho krvi se žádný alkohol nenacházel. Žalovaný proto pochybil, když došel k závěru, že policisté nemuseli mít v posuzované věci důvodné podezření, že žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, aby jejich výzva byla v souladu se zákonem, právní posouzení žalovaného je v rozporu se zákonem, rozhodovací praxí NSS a s komentářovou literaturou. Ani z jednoho důkazu pak nevyplývá, že by se žalobce odmítl podrobit orientační dechové zkoušce. K důkazu navrhoval zvukové záznamy z výsledku policistů B. a F. ze dne 9. 7. 2019, kde uvedli, že dechovou zkoušku nezdůvodňovali.
8. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal, že policisté byli povinni dát žalobci poučení o následcích odmítnutí podrobit se vyšetření na alkohol v těle, žalobce se tak nemohl dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Žalovaný neměl pochybnosti o tom, že žalobce nebyl poučen, potvrdili to i samotní policisté (k důkazu navrhl zvukové záznamy z výsledku policistů B. a F. ze dne 9. 7. 2019). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že povinnost poučovat policistům nevznikla, neboť byla přítomna advokátka žalobce znalá přestupkového práva. S tímto názorem však žalobce nesouhlasí, zákaz řízení po dobu nejméně 1 roku je zásadním

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zásahem do práv a povinností řidiče, proto je nutný striktní výklad deliktních norem, zde § 5 odst. 1 písm. f) a § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Vzhledem k povaze přestupku a výši sankce byl policista podle § 6 odst. 1 zákona o obecní policii povinen poučit řidiče o následcích odmítnutí dechové zkoušky a lékařského vyšetření, tedy že se dopustí přestupku se sankcí zákazu řízení. Žalobce však poučen nebyl, řádné poučení je přitom projevem práva na spravedlivý proces. V daném případě žalobce neměl potřebnou orientaci v právní úpravě zákona o silničním provozu a následky mu tak nebyly zřejmé, z důkazů navíc není ani zřejmé, že by právní zástupkyně žalobce měla v této oblasti dostatečnou orientaci.

9. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal, že se nedopustil spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Jednak byl zásah policistů nezákonný, neboť žalobce nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil. Žalobce dále nebyl podle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. řádně vyzván k podrobení se vyšetření a skutková podstata přestupku tak nebyla naplněna, žalobce navíc ani vyšetření neodmítl (k čemuž dospěl i Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 16 A 4/2020-94), prokazatelně v 9:43 žalobce uvedl, že se lékařskému vyšetření podrobí a že na něj bude odvezen jeho právní zástupkyní, na to policisté nepřistoupili, policejní kontrola přivolaná v 9:43 dorazila na místo až po dvou hodinách, skutečnost, že žalobce se vyšetření podrobil až po 2,5 hodinách, jde k tíži pouze jednání policistů. Žalovaný tak nemohl z ničeho dovodit, že by žalobce popřel svůj souhlas s vyšetřením, neposkytl součinnost a odmítl se podrobit vyšetření. Nebyl tak splněn ani znak protiprávnosti přestupku, ani znak společenské škodlivosti. Společenskou škodlivost naopak vykazovalo šikanózní jednání policistů, kteří nejprve tvrdili, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost, což prokazatelně neučinil, tato událost pak odstartovala šikanózní jednání ze strany policistů, kteří prokazatelně zneužili svých pravomocí. Policisté tak jednali v rozporu se zákonem o policii, konkrétně s § 2, 9, 11 a 13 zákona o policii, což žalovaný pominul.
10. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí ve výroku dva zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný rekapituloval obsah spisové dokumentace, k žalobní námitce nevypořádání námitek uvedl, že žalobce během řízení svá podání strukturoval složitým a nepřehledným způsobem, žalovaný však po celou dobu řízení vypořádal veškeré stěžejní námítky, v napadeném rozhodnutí napravil i pochybení nevypořádání některých námitek, což mu vytkl NSS. Rozsah reakce na konkrétní námítky je co do šíře spjat s otázkou hledání míry (postačuje vypořádání alespoň základní námítky, srov rozsudek NSS, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud, viz jeho usnesení sp. zn. II. ÚS 2774/09, II. ÚS 609/10, II. ÚS 515/09 nebo rozsudek NSS č. j. 4 Ads 58/2011) – tzn. na určitou námitku lze reagovat i tak, že správní orgán prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (nález ÚS sp. zn. III. 989/08, rozsudky NSS č. j. 8 Afs 41/2012- 50, 1 Afs 44/2013- 30, 1 As 17/2013-50). Ostatně ani Ústavní soud nevypořádává námítky v případě, že nejsou způsobivé změnit výrok rozhodnutí (II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné.

12. K námitce směřující do nezákonnosti rozhodnutí kvůli nesprávnému posouzení právních otázek (důvodnost výzvy k vyšetření na alkohol, absence poučení o odmítnutí výzvy, nesprávné právní posouzení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu) žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém tyto námitky vypořádal. K poučovací povinnosti navíc odkázal na rozsudek NSS, č. j. 5 As 223/2015-42, podle kterého poučovací povinnost policistů není bezbřehá a součástí odborné způsobilosti řidiče je také znalost předpisů o provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný uzavřel, že postup policie byl plně v souladu se zákony.
13. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil, že se žalobcem bylo zahájeno přestupkové řízení pro skutky specifikované v bodě 2 tohoto rozsudku. Součástí správního spisu je mimo jiné videozáznam pořízený policisty dne 13. 5. 2019 po zastavení žalobce pro podezření z překročení nejvyšší povolené rychlosti v Praze 4 na ulici Hornocholupnická, záznam zachycuje události po příjezdu právní zástupkyně na místo. Dále jsou součástí správního spisu protokoly z ústních jednání ze dne 6. 6. 2019 a 9. 7. 2019, kde byly provedeny též výslechy žalobce, protokoly z výslechu svědků prap. T. B. a prap. I. F. ze dne 9. 7. 2019 a další listinné důkazy.
15. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 12. 7. 2019 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným tím, že z nedbalosti spáchal přestupky podle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 22. 7. 2019 odvolání. Rozhodnutím ze dne 11. 7. 2019, č. j. 1720/2019-160-SPR/4 (dále jen „Rozhodnutí žalovaného 1“) žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil správní žalobou, o které rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 10. 2022, č. j. 16 A 4/2020-94 (dále jen „Rozsudek 1“) tak, že žalobu zamítl.
17. Proti Rozsudku 1 se žalobce bránil kasační stížností, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 31. 8. 2023, č. j. 9 As 226/2022-41 tak, že zrušil Rozsudek 1 i Rozhodnutí žalovaného 1. NSS shledal pochybení městského soudu v tom, že se nevyjádřil k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, a pochybení žalovaného v tom, že se nevypořádal s některými z hlavních odvolacích námitek, tedy s námitkou, že 1) právní zástupkyně žalobce v 9:43 vyjádřila souhlas s podrobením se odbornému lékařskému vyšetření, včetně důkazů k tomu navrženým v odvolání, 2) dále s námitkou chybějícího poučení o následcích odmítnutí výzvy a 3) s námitkou, zda zasahující policisté měli nebo potřebovali mít důvodné podezření na požití alkoholu. Městský soud měl proto Rozhodnutí žalovaného 1 zrušit pro nepřezkoumatelnost. Dále dle NSS městský soud pochybil, když sice došel k závěru, že se žalobce nedopustil spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost v měřeném úseku, Rozhodnutí žalovaného 1 však nezrušil; závěr o nespáchání jednoho z přestupků totiž měl nepochybně vliv na výrok o vině.
18. Žalovaný po zrušení Rozhodnutí žalovaného 1 ve věci znovu rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 6. 11. 2023 (jehož přezkum je předmětem tohoto řízení). Žalovaný prvním výrokem zastavil řízení v části spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f)

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

bod 3 zákona o silničním provozu, druhým výrokem odvolání žalobce v části spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu zamítl a v této části potvrdil prvostupňové rozhodnutí. K odůvodnění druhého výroku uvedl, že přestupkové jednání spočívající v odmítnutí podrobit se orientačnímu i odbornému lékařskému vyšetření na ovlivnění alkoholem vychází z oznámení o zadržení řidičského průkazu, potvrzení o zadržení řidičského průkazu, oznámení o spáchání přestupku a úředních záznamů ze dne 13. 5. 2019, foto a videodokumentace, během ústního jednání rovněž proběhl výslech svědků – zasahujících policistů. Ze svědeckých výpovědí v kumulaci s listinnými podklady vyplývá, že policisté vyzvali žalobce k podrobení se orientačnímu vyšetření a následně i odbornému lékařskému vyšetření, žalobce se však výzvě nepodrobil a odmítl se k věci vyjádřit do příjezdu své právní zástupkyně; to je však v rozporu se zákonem, neboť vyzvaný řidič nemá možnost vyšetření oddálit a podmiňovat jej přítomností advokáta. Následně se výzvě nepodrobil ani po příjezdu právní zástupkyně. K námitce, že právní zástupkyně údajně v 9:43 vyjádřila souhlas s podrobením se lékařskému vyšetření, uvedl, že uposlechnutí výzvy policie je úkonem osobní povahy, který má provést samotný řidič, nikoliv jeho zástupce. Žalobce prokazatelně nejdříve odmítl podrobit se vyšetření, následná změna názoru může mít vliv na materiální znak přestupku, ale musí se jednat o krátký časový rozestup. V daném případě žalobce a jeho právní zástupkyně setrvali v několikahodinové diskusi s policií, následné dobrovolné podrobení se lékařskému vyšetření s odstupem tří hodin již není z hlediska posouzení přestupkové odpovědnosti žalobce relevantní, neboť uplynula zásadní doba. Právní zástupkyně vyslovila souhlas s lékařským vyšetřením za podmínky, že jej tam sama odveze, nicméně po sdělení policie, že jej odvezou oni, už vyšetření odmítli. Z videozáznamu je patrné, že právní zástupkyně od počátku namítala nezákonnost výzvy policie, na výzvy žalobce i právní zástupkyně odpovídali vyhýbavě, z čehož lze dovodit, že žalobce vyšetření odmítl. Nevyhovění výzvě policisty je naplněno neposkytnutím součinnosti, není nutné výslovně projevit nesouhlas. Co se týče poučení žalobce o následcích neuposlechnutí výzvy, žalobce je jako řidič motorového vozidla a držitel řidičského oprávnění povinen znát a dodržovat právní předpisy, přičemž povinnost uposlechnout výzvy k podrobení se vyšetření vychází ze samotné litery zákona o silničním provozu. Navíc byla přítomna právní zástupkyně žalobce, právní pomoc tak žalobci byla intenzivně poskytována. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou porušení zásad činnosti správních orgánů, správní orgán I. stupně postupoval zákonně, žalovaný neshledal žádný excés. Co se týče důvodného podezření na požití alkoholu, s ohledem na judikaturu NSS žalovaný došel k závěru, že policisté nemuseli mít v posuzované věci důvodné podezření. Žalovaný proto ve shodě se správním orgánem I. stupně došel k závěru, že žalobce byl na místě přestupku řádně vyzván k podrobení se jak orientačnímu, tak odbornému lékařskému vyšetření, což neuposlechl, tím byla skutková podstata přestupku naplněna. Co se týče dalších námitek, z judikatury NSS i ÚS vyplývá, že rozsah reakce správního orgánu je spjat s otázkou hledání míry, případně se lze spokojit i s implicitní odpovědí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni

vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

20. Při jednání dne 14. 2. 2025 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce zopakoval, že žalovaný se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, nevypořádal se s námitkami žalobce, které označil Nejvyšší správní soud, policie postupovala šikanózně a neznala zákon, veškerý zásah byl neoprávněný, žalobce rychlost nepřekročil, jeho řidičský průkaz byl zadržen neoprávněně, žalovaný nehodnotil důkazy ve všech souvislostech, opírá se o výsledky policistů, kteří neznají zákon, postihované jednání není společensky nebezpečné. Jde o varovný případ, jak policie jedná. Žalovaný k tomu uvedl, že skutkový stav byl náležitě zjištěn, bylo postupováno dle zákona i dle judikatury, ze strany žalobce jde o směs nepodložených informací.
21. Žalobce při jednání navrhoval doplnění dokazování: a) protokolem o ústním jednání ze dne 6. 6. 2019, kde je zachycen výslech žalobce, který nebyl zohledněn, a to za účelem prokázání neoprávněnosti zastavení policií a toho, že nedošlo k odmítnutí dechové zkoušky, b) protokoly z výsledků policistů B. a F. k prokázání toho, že ve výpovědích jsou rozpory (ohledně toho, kdo byl přítomen výzvě k provedení dechové zkoušky, jak byla učiněna výzva, tedy zda jménem zákona, a zda bylo dáno poučení o následcích neuposlechnutí výzvy), c) výpisem z telefonních hovorů právní zástupkyně k prokázání toho, že v 9:48 hod volala na linku 158 k přivolání kontroly na jednání policistů, d) přepisem obrazového a zvukového záznamu policistů ze dne 13. 5. 2019 pořízeným právní zástupkyní, e) potvrzením o zadržení řidičského průkazu, f) protokolem o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 13. 5. 2019, g) záznamem Policie ČR o přestupku na č.l. 14 správního spisu, h) videozáznamem pořízeným právní zástupkyní žalobce ze dne 13. 5. 2019, i) zvukovými záznamy z výsledku policistů B. a F. pořízenými právní zástupkyní, j) výsledkem žalobce k prokázání toho, že neodmítl dechovou zkoušku ani lékařské vyšetření a že v 9:40 hod prohlásil, že se podrobí lékařskému vyšetření, což je i na videozáznamu policie, k) výsledkem právní zástupkyně k prokázání téhož jako u písm. j).

Ad 1) K nepřezkoumatelnosti

22. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť dle žalobce neobsahuje úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení důkazů a právních předpisů, nevypořádal se s vyjádřeními a námitkami žalobce (dle kterých se neodmítl podrobit dechové zkoušce ani lékařskému vyšetření, naopak před 9:43 jeho právní zástupkyně sdělila, že se lékařskému vyšetření podrobí), ani s důkazy k tomu navrženými tj. výsledkem žalobce ze dne 6. 6. 2019, přepisem obrazového a zvukového záznamu policistů na CD, videozáznamem doloženým právní zástupkyní, výpisem z telefonních hovorů právní zástupkyně ze dne 13. 5. 2019. Dále namítal, že žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami, které označil NSS, tj. s výše uvedenou námitkou uděleného souhlasu s lékařským vyšetřením v 9:43, s námitkou, že žalobce nebyl poučen o následcích odmítnutí výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření a s námitkou, zda zasahující policisté měli důvodné podezření z požití alkoholu.
23. Soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné. Žalovaný zde přehledně uvedl, jaké jednání je žalobci kladeno za vinu, jakými konkrétními důkazními prostředky bylo toto jednání prokázáno (včetně jeho jednotlivých složek), jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení, jak je takové jednání právně kvalifikováno, jak žalovaný právní

předpisy vyložil a aplikoval. Žalovaný se rovněž vyjádřil ke konkrétním námitkám žalobce, kdy podrobně popsal, na základě čeho dospěl k závěru, že žalobce se odmítl na výzvu policisty podrobit orientačnímu dechovému vyšetření a následně i lékařskému vyšetření ke zjištění množství alkoholu v těle, čímž se vypořádal s opačnou argumentací žalobce, dle které se neodmítl podrobit dechové zkoušce a lékařskému vyšetření (jak rovněž žalobce uváděl při svém výsledku). Dále se podrobně zabýval i námitkou, dle které právní zástupkyně před 9:43 policistům sdělila, že se žalobce vyšetření podrobí, v této souvislosti se určitým způsobem vypořádal i s přepisem videozáznamu policistů z kontroly předloženým advokátkou, kdy se zejména zabýval videozáznamem samotným, který byl v této věci bezprostředním důkazem. Pokud jde o výslech žalobce ze dne 6. 6. 2019, zabýval se jím správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí (viz strana 4), které tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, vypořádal se s tvrzeními žalobce uvedenými při výslechu, která vyhodnotil v souvislosti s dalšími provedenými důkazy. Nebylo přitom nutné, aby žalovaný toto odůvodnění sám opakoval, pokud neměl k uvedenému připomínky. Správní orgán I. stupně provedl k důkazu i videozáznam doložený právní zástupkyní, kde byla zachycena část kontroly ze dne 13. 5. 2019, tento důkaz hodnotil v souhrnu s ostatními důkazy jako podporující přijatý závěr o spáchání přestupku žalobcem, v odvolání jej žalobce zmínil spolu s videozáznamem policie jako důkazy tvrzení, dle kterého žalobce před 9:43 souhlasil s lékařským vyšetřením; s touto námitkou se přitom žalovaný vypořádal. Lze přisvědčit žalobci, že žalovaný se přímo nezabýval navrženým důkazem výpisem z telefonních hovorů právní zástupkyně žalobce, kterými chtěla prokazovat tvrzení, že volala na linku 158, žalovaný však toto tvrzení nijak nezpochybnil, nebylo sporné, přičemž tato skutečnost vyplývá i z videozáznamu policie a z výsledků policistů, daná okolnost přitom neměla vliv na naplnění podmínek předmětné skutkové podstaty, což soud odůvodní níže. Žalovaný rovněž respektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a vypořádal všechny námitky, jejichž nevypořádání mu NSS vytkl, tedy námitku, dle které právní zástupkyně žalobce v 9:43 vyjádřila souhlas s podrobením se lékařskému vyšetření (včetně důkazů), námitku, že žalobce nebyl poučen o následcích odmítnutí výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření a námitku, zda zasahující policisté měli důvodné podezření z požití alkoholu. Žalovaný vypořádal i odvolací námitku akcentující judikatorně aprobovanou povinnost vypořádat veškeré námitky, a to na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde cituje judikaturu jak Ústavního soudu, tak Nejvyššího správního soudu týkající se povinnosti vypořádat odvolací námitky. Soud tak má za to, že odvolací námitky byly řádně vypořádány.

24. Soud nesouhlasí ani s námitkou, že skutková podstata, ze které správní orgány vycházely, nemá oporu ve spisu, neboť žalovaný svá skutková zjištění opíral o důkazní prostředky, které jsou součástí správního spisu a byly jako důkazy provedeny, a to zejména o videozáznam, výpovědi zasahujících policistů, oznámení o zadržení řidičského průkazu, potvrzení o zadržení řidičského průkazu, oznámení o přestupku řízení vozidla pod vlivem alkoholu a úřední záznamy. Více se k tomu soud vyjádří v dalších bodech tohoto rozsudku.
25. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, při nichž pro absenci důvodů nebo nesrozumitelnost vůbec nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. To však není případ napadeného rozhodnutí. Nelze souhlasit se žalobcem, že by se správní orgány musely jednotlivě vypořádat úplně se všemi odvolacími námitkami. Obecně platí, že z odůvodnění rozhodnutí správních

orgánů musí být patrné, proč považoval námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené a proč považoval skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, či ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se tak jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán zcela na námitku reagovat. Správní orgány však nemají povinnost jednotlivě se vypořádat s každou dílčí námitkou, stačí pokud proti tvrzení účastníka postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobcovy námitky jako celek neobstojí. Stačí tedy, aby vysvětlily, proč považují žalobcovu argumentaci za správnou, byť výslovně nereagují na všechny vznesené námitky (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Opačný postup by na správní orgány kladl nepřiměřené nároky a mjel by se smyslem odůvodnění rozhodnutí. Doslovné vypořádání každé jednotlivé námitky by totiž vedlo k nepřehlednosti rozhodnutí spíše než k jeho přezkoumatelnosti, a to zejména v případech dlouhých a repetitivních podání jako tomu bylo v případě odvolání žalobce. Přitom, jak již soud uvedl výše, žalovaný všechny podstatné námitky žalobce vypořádal.

Ad 2) K námitce nezbytnosti důvodného podezření ovlivnění alkoholem

26. Žalobce namítal, že policisté mohou osobu vyzvat k provedení vyšetření na přítomnost alkoholu, jen mají-li důvodné podezření, že tato osoba je ovlivněna alkoholem. V případě žalobce však takové podezření neměli, ani nemohli mít. Soud se proto dále zabýval otázkou, zda je důvodné podezření na přítomnost alkoholu nutným předpokladem výzvy k vyšetření na alkohol a zda žalovaný tuto námitku vypořádal v souladu se zákonem.
27. Podle § 124 odst. 12 písm. f) zákona o silničním provozu *při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jsou policisté oprávněni zejména vyzvat řidiče a učitele autoškoly k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem*. Odrazem tohoto oprávnění policistů je povinnost zakotvená v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, podle něhož *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem*.
28. Zvláštním právním předpisem, na které odkazují citovaná ustanovení, je zákon č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně zdraví“). Podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně zdraví *orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření je povinná se podrobit osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek*. Následující § 21 odst. 1 tohoto zákona pak stanovuje, že příslušník Policie ČR je oprávněn v rámci své působnosti a podmínek stanovených jinými právními předpisy vyzvat osobu podle § 20 odst. 1 stejného zákona.
29. Vztahem úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu a v zákoně o ochraně zdraví v tomto kontextu se v usnesení ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015-45 detailně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (respektive zabýval se vztahem zákona o

silničním provozu a předchůdcem zákona o ochraně zdraví, zákonem č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů; znění relevantních ustanovení je však totožné, soud proto shledal, že závěry usnesení lze aplikovat i na posuzovaný případ). Rozšířený senát vyslovil závěr, že zákon o silničním provozu a zákon o ochraně zdraví jsou nezávislé úpravy, ustanovení zákona o ochraně zdraví pravomoc Policie ČR nijak nezužuje, naopak ji rozšiřuje na další činnosti. To lze dovodit i z účelu a smyslu těchto zákonů, jak jsou vyjádřeny v jejich úvodním ustanovení. Zatímco zákon o silničním provozu podle svého § 1 upravuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích, pravidla provozu na pozemních komunikacích, úpravu a řízení provozu na pozemních komunikacích, řidičská oprávnění a řidičské průkazy a působnost a pravomoc orgánů státní správy a policie ve věcech provozu na pozemních komunikacích, účelem zákona o ochraně zdraví je podle jeho § 1 upravit *opatření k ochraně před škodami působenými užíváním návykových látek a působnost správních úřadů a územních samosprávných celků při přijímání a provádění opatření podle tohoto zákona.*

30. Podle zmíněného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 146/2015-45 tak *„ustanovení zákona o silničním provozu upravují povinnosti řidičů podrobit se vyšetření, respektive pravomoc Policie ČR vyzvat řidiče k vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou“, zatímco zákon o ochraně zdraví „upravuje podmínky, za jakých se orientační vyšetření a odborné lékařské vyšetření provede, případně neprovede, a způsob jejich provádění. Tato norma tedy nestanoví, kdy může Policie ČR při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích příslušné (orientační) vyšetření sama provést, resp. provedení (lékařského vyšetření) nařídít, protože to je stanoveno zákonem o silničním provozu.“*
31. Činnost podle zákona o silničním provozu *„vykonává Policie České republiky zcela rutinně, pravidelně i nahodile, bez toho, že by před „rozhodnutím“ o provedení silniční kontroly řidiče měla jakékoliv nutné podezření z ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Jiný přístup je z povahy silničního provozu vyloučen. I když lze v provozu vysledovat občas vozidla vymykající se způsobem jízdy ostatním vozidlům, jistě nelze dohled a následnou kontrolní činnost omezovat jen na jejich řidiče. To platí tím spíše, je-li uplatňován přístup tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení vozidel.“* Ve vztahu k odbornému lékařskému vyšetření pak NSS doplnil, že *„je jisté třeba mít na paměti, že obě vyšetření jsou k sobě v určité hierarchii dané rozdílnou intenzitou zásahu do osobní svobody a tělesné integrity při jejich provádění a nastavené podmínky jejich provedení odpovídají zásadě minimalizace zásahů veřejné moci do sféry jednotlivce. Lékařské vyšetření dle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. nesmí být prováděno bezdůvodně, svévolně či dokonce šikanózně. Uplatní se pouze za situace, ve které se lze důvodně domnívat, že vyšetřovaný řidič řídí motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, resp. pod vlivem jiné návykové látky (§ 16 odst. 3).“* ... *„Mezi důvodné domněnky, které výzvu k provedení lékařského vyšetření umožňují Policii ČR vyslovit, patří různorodé situace. Lze si například představit – a zákon takovou situaci dokonce předvídá – že vyšetřovaná osoba orientační dechové vyšetření na místě odmítne. V takovém případě se nařídí provedení lékařského vyšetření.“* (pozn. soudu – podtržení doplněno)
32. Policie ČR je tak oprávněna vyzvat řidiče k vyšetření na přítomnost alkoholu zcela nahodile, aniž by měla jakékoliv nutné podezření z ovlivnění alkoholem. Účelem činnosti policie je totiž chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek (§ 2 zákona

č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky), postupuje proto preventivně tak, aby předcházela vzniku škod. Lékařské vyšetření je však jiný případ, v poměru s orientačním vyšetřením dechovou zkouškou totiž představuje mnohem větší zásah do osobní svobody a tělesné integrity. S ohledem na princip minimalizace zásahů veřejné moci do sféry jednotlivce tak lékařské vyšetření smí být nařízeno pouze v případě, že se lze důvodně domnívat, že řidič řídil pod vlivem alkoholu.

33. Byť tedy lze souhlasit se žalobcem, že výzvu k lékařskému vyšetření na přítomnost alkoholu lze učinit pouze za podmínky důvodného podezření, podle citovaného usnesení rozšířeného senátu toto důvodné podezření vznikne i na základě odmítnutí orientačního vyšetření (tj. dechové zkoušky), ke kterému lze vyzvat zcela nahodile, jak je popsáno výše.
34. Žalovaný danou námitku vypořádal na stranách 7-8 napadeného rozhodnutí, a to v souladu se shora uvedenou právní úpravou, usnesením rozšířeného senátu č. j. 2 As 146/2015-45 a z něj vyplývajícími principy, jeho úvaha je přezkoumatelná a věcně správná.
35. V daném případě tak bylo prokázáno, že policisté zastavili žalobce pro domnělé překročení nejvyšší povolené rychlosti (což bylo sice později vyvráceno, to však není z hlediska dané otázky rozhodné) a vyzvali jej k dechové zkoušce, tedy orientačnímu vyšetření na přítomnost alkoholu. K této výzvě nebylo zapotřebí důvodné podezření, že je žalobce pod vlivem alkoholu, ani podezření ze spáchání přestupku, policisté tak mohli postupovat zcela namátkově a nahodile, což také podle tvrzení uvedených při svědecké výpovědi, že mají „*povinnost nechat prodýchávat všechny od svého nadřizeného*“, činili. Vzhledem k tomu, že žalobce se výzvě k orientačnímu vyšetření nepodrobil, přistoupili následně k výzvě k podrobení se lékařskému vyšetření. To lze nařídit pouze v případně důvodného podezření z ovlivnění alkoholem, které však policisté v posuzované věci měli, neboť žalobce nerespektoval výzvu k orientačnímu dechovému vyšetření. V tomto ohledu proto policisté postupovali v souladu se zákonem, nejednalo se o nijak šikanózní postup. Policisté svůj postup zaznamenali zejména v úředních záznamech, které jsou ve spisu založeny pod č. l. 2 a č. l. 7, a v oznámení o zadržení řidičského průkazu ze dne 13. 5. 2019, následně jej též popsali při výsleších.
36. Jak vyplývá z provedeného dokazování, žalobce navíc policistům sdělil, že předešlý večer požil neupřesněné množství alkoholu. Je však již nadbytečné, aby se soud zabýval tím, zda toto vyjádření žalobce mohlo zakládat důvodné podezření, že žalobce je pod vlivem alkoholu, neboť podmínka důvodného podezření byla naplněna již odmítnutím dechové zkoušky žalobcem.
37. Obdobným způsobem posoudil danou námitku nezbytnosti důvodného podezření z ovlivnění alkoholem městský soud ve zrušeném rozsudku č.j. 16 A 4/2020-33.
38. V posuzovaném případě tedy byly splněny podmínky k tomu, aby zasahující policisté žalobce vyzvali k podrobení se zkoušce na alkohol, a to nejprve k orientačnímu dechovému vyšetření a posléze k lékařskému vyšetření, což žalovaný dostatečně odůvodnil. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

Ad 3) K poučení o následcích odmítnutí

39. Žalobce dále namítal, že zasahující policisté postupovali nezákonně, když žalobce nepoučili o následcích odmítnutí vyšetření na přítomnost alkoholu, tedy o tom, že se

dopustí přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, za nějž lze uložit mimo jiné trest zákazu řízení motorových vozidel.

40. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto námitkou vypořádal na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde shledal, že žalobce sice dle obrazového a zvukového záznamu nebyl poučen o následcích nevyhovění výzvy k dechové orientační zkoušce a lékařskému vyšetření, taková povinnost však policistům nevznikla, neboť mu byla intenzivně poskytována právní pomoc advokátkou znalou přestupkového práva, následky tak musely být žalobci známy, dále poukázal na rozsudek NSS č. j. 2 As 146/2015-54, dle kterého nedbalostní forma zavinění deliktů odpovědnosti za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s povinností účastníka provozu se řídit pravidly provozu na pozemních komunikacích a pokyny policisty (§ 4 písm. b) zákona o silničním provozu) nevyžaduje poučení o následcích odmítnutí vyšetření přítomnosti alkoholu.
41. K tomu soud konstatuje, že ze zákonné úpravy neplyne, že by podmínkou spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy k podrobení se zkoušce na přítomnost alkoholu podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu bylo předchozí poučení, že se osoba může svým jednáním dopustit tohoto přestupku. Nevyplývá to ani z ust. § 6 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví povinnost poučit osobu o jejích právech pro případ, kdy strážník provádí zákrok, nejedná se totiž o poučení o právech ve smyslu tohoto ustanovení. K předmětné otázce se zejména vyjádřil Nejvyšší správní soud, na jehož rozsudek ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 As 146/2015-54, odkázal i žalovaný: *„Jistě nelze po stěžovateli požadovat, aby z pouhého označení paragrafu, odstavce a písmene konkrétního ustanovení zákona o silničním provozu rozpoznal přestupek, z jehož spáchání je podezřelý. Jak je ovšem uvedeno výše, v přestupkovém řízení bylo prokázáno, že stěžovatel byl zasahujícím policistou vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření. Dle Nejvyššího správního soudu nemůže stěžovatel svou obranu úspěšně založit na tvrzení, že nevěděl, že odmítnutím podrobení se lékařskému vyšetření poruší svou povinnost dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Dle ustanovení § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni 23. 5. 2014 (dále jen „zákon o přestupcích“), „[k] odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona pak uvádí, že přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V případě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu přitom není požadováno úmyslné zavinění. Oznámení přitom bylo sepsáno až poté, kdy se stěžovatel výzvě k podstoupení odborného lékařského vyšetření odmítl podrobit.“*
42. Z uvedeného rozsudku, ani z předchozího usnesení rozšířeného senátu (č. j. 2 As 146/2015-45) tak nevyplývá, že by bylo nezbytné nejdříve poučit o následcích odmítnutí vyšetření přítomnosti alkoholu, nemůže se tedy jednat ani o porušení práva na spravedlivý proces (v danou chvíli navíc se žalobcem žádné správní řízení ani vedeno nebylo).
43. V případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu není úmyslné zavinění požadováno, v daném případě je žalobci přičítána nedbalostní forma zavinění. Povinnost podrobit se na výzvu policisty zkoušce na přítomnost alkoholu je

zakotvena v zákoně o silničním provozu (§ 5 odst. 1 písm. f), žalobce si tak měl být vědom toho, že se svým jednáním může dopustit příslušného přestupku.

44. Je tudíž správný závěr žalovaného, dle kterého policisté nebyli povinni o následcích odmítnutí vyšetření přítomnosti alkoholu žalobce poučit, včetně jeho odkazu na shora uvedený rozsudek NSS. Argumentace žalovaného je nepřesná pouze v části, kde poukazuje na to, že poučení nebylo třeba poskytovat s ohledem na právní pomoc poskytovanou žalobci advokátkou. Z výše uvedeného totiž plyne, že i kdyby žalobce byl na místě sám a právní pomoc mu poskytována nebyla, nebyla by dána povinnost policistů žalobce poučit o následcích odmítnutí, neboť žalobce jako řidič je povinen znát příslušné právní předpisy, tedy i zákon o silničním provozu, a má si být vědom, že se popsáním jednáním může dopustit příslušného přestupku. Zároveň však lze konstatovat, že pokud ani samotnému žalobci jako řidiči nebylo třeba poučení sdělovat a žalobci byla navíc během předmětné události poskytována právní pomoc, tím spíše nebylo třeba jej poučovat o následcích nesplnění výzvy. Tato dílčí nepřesnost tak nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když zásadní principy namítaného nezbytného poučení z hlediska vzniku přestupkové odpovědnosti žalovaný posoudil správně.

Ad 4) Ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu

45. Žalobce dále namítal, že se nedopustil spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy k vyšetření podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť nebyl k vyšetření vyzván a neodmítl se mu podrobit. Rovněž namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, kdy řada důkazů nebyla hodnocena a skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, nebyl spolehlivě prokázán důkazy.
46. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.*
47. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) nebo g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.*
48. Podle § 124 odst. 12 písm. f) zákona o silničním provozu *při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jsou příslušníci Policie ve služebním stejnokroji oprávněni zejména vyzvat řidiče a učitele autoškoly k vyšetření podle zvláštního právního předpisu 7) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.*
49. Podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně zdraví *je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření je povinna se podrobit osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek. Dle odst. 2 – 4 téhož ustanovení v případě, že povinná osoba podle odstavce 1 orientační vyšetření odmítne nebo takové vyšetření nelze provést nebo úspěšně dokončit, provede se odborné lékařské vyšetření. Pokud odborné lékařské vyšetření osoba odmítne, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Spočívá-li orientační vyšetření na ovlivnění alkoholem v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, který splňuje*

podmínky stanovené jiným právním předpisem⁸⁾, odborné lékařské vyšetření se neprovede. Za účelem stanovení krevních hladin alkoholu nebo jiných návykových látek pomocí specifických toxikologických metod se provede toxikologické vyšetření biologického materiálu odebraného v rámci odborného lékařského vyšetření (dále jen "toxikologické vyšetření").

50. Jak již soud odůvodnil výše, absence poučení o následcích odmítnutí vyšetření na přítomnost alkoholu nemá vliv na naplnění dané skutkové podstaty, stejně tak soud již odůvodnil, že policisté byli v dané situaci oprávněni vyzvat žalobce k dechové zkoušce a k lékařskému vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi. Potud tedy nejsou dány důvody, které by měly vliv na odpovědnost žalobce za daný přestupek.
51. Soud konstatuje, že otázkou naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, se zdejší soud již zabýval v rozsudku č.j. 16 Ad 4/2020-94, přičemž v dané věci soud ani po vydání napadeného rozhodnutí neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit. Jedná se o tyto závěry:
 - Během policejního zákroku byl pořizován obrazový i zvukový záznam, nikoli však v úplném rozsahu a není uložen chronologicky. Ve správním řízení byl proveden výslech obou policistů. Součástí správního spisu je žalobcem předložený protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholu pomocí odběru krve dne 13. 5. 2019 v 12:45 hod. s negativním výsledkem na přítomnost alkoholu v krvi žalobce. Zákrok policie započal v 9:17 hod.
 - K obrazovému záznamu zákroku je nutno uvést, že byl eufemicky řečeno nepřehledný z důvodu jednání tam přítomné současné právní zástupkyně žalobce. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že uposlechnutí výzvy policisty k dechové zkoušce nebo lékařskému vyšetření je úkonem osobní povahy, který má provést samotný řidič. Účast přítomného advokáta při zákroku policie má být realizována pouze v rovině poskytnutí právních rad řidiči a doplnění jeho tvrzení policii, nikoli aktivního zasahování do úkonů policie. Je na řidiči, aby policii sdělil své stanovisko, zda se podrobí dechové zkoušce nebo lékařskému vyšetření, a nikoli, aby zjištění vůle řidiče policie realizovala prostřednictvím zástupce řidiče. Výzvou policie k orientační dechové zkoušce nebo k lékařskému vyšetření za účelem zjištění alkoholu v těle řidiče není zahájeno správní řízení. S nepodmíněností účasti zástupce řidiče souvisí faktor času při provádění úkonů za účelem zjištění požití alkoholu řidičem. Lidské tělo postupně odbourává alkohol, proto časový odstup má vliv na zjištění alkoholu v těle řidiče, tím i účinků alkoholu na řidiče. Z obrazového záznamu i nesporného tvrzení žalobce je patrné, že zákrok policie trval několik hodin (začátek 9 : 15 – odběr krve 12 : 45). K tomu soud konstatuje, že přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je spáchán prvním odmítnutím poskytnout součinnost k provedení *vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou*. Změna stanoviska řidiče, tedy poskytnutí skutečné součinnosti (nikoli jen verbálně), může mít vliv na naplnění materiálních znaků přestupku, ale musí se tak stát v krátkém časovém odstupu, aby byla zachována relevance zjištění ovlivnění řidiče alkoholem v době přerušování jízdy řidiče policií a také aby byl zachován proces zákroku policie. Není tak důvod setrvat v několikahodinové diskuzi s řidičem, jak se stalo v posuzované věci. Následné dobrovolné podrobení se lékařskému vyšetření s větším časovým odstupem (zde 3 hodiny) s negativním výsledkem je pro posouzení přestupkové odpovědnosti žalobce bez právní relevance z důvodu uplynutí zásadní doby od okamžiku, kdy byl

vyzván k dechové zkoušce, aby byl prokázán stav v době řízení vozidla. Skutečnost, že policisté odvezli žalobce k lékařskému vyšetření, přestože zákrok ukončili, je také bez právní relevance k posouzení věci. Součinnost policie byla nadbytečná, zřejmě v důsledku absence flexibilně reagovat na vývoj situace, nijak tím nevznikla nová možnost zproštění přestupkové odpovědnosti žalobce za předchozí neuposlechnutí výzvy.

- Je nesporné, že k dechové zkoušce žalobce nedošlo. Z obrazového záznamu je patrné, že advokátka žalobce od samého počátku namítala nezákonnost výzvy policie s odkazem na ustanovení zákona i obsahu webové stránky policie, tudíž žalobce dechovou zkoušku odmítl. Pokud žalobce kontaktoval svého advokáta, je z toho patrné, že se odmítal podrobit orientační dechové zkoušce. K provedení dechové zkoušky nebyla nutná součinnost jakékoliv další osoby kromě řidiče a policisty. Nevyhovění výzvy policisty je naplněno neposkytnutím součinnosti k provedení dechové zkoušky nebo lékařského vyšetření, není nutné výslovně projevit nesouhlas. Nesouhlas lze projevit i konkludentně nesoučinností, která brání dechové zkoušce nebo lékařskému vyšetření. Pasivní rezistence nebo opakovaně měněné stanovisko k dechové zkoušce či odběru krve je projevem nesouhlasu se podrobit dechové zkoušce nebo lékařskému vyšetření. Dle obrazového záznamu byl žalobce v 9 : 40 hod opakovaně vyzván k dechové zkoušce, aniž by s tím projevil souhlas (čas záznamu 11:46 a záběr na hodinky advokátky). Pomine-li soud polemiku advokátky ohledně zákonnosti výzvy, žalobce mlčel a součinnost neposkytl, tudíž se výzvě nepodrobil. Následně advokátka sdělila, že se žalobce podrobí lékařskému vyšetření („půjde na krev“), k odběru krve však žalobce odveze advokátka. K tomu policista uvedl, že k lékařskému vyšetření odveze žalobce policie. V důsledku čehož advokátka vznesla dotaz na základě čeho a požadavek na sejmutí slunečních brýlí policisty. K následné výzvě policisty na lékařské vyšetření odběrem krve advokátka odpověděla, že nikoli (záznam 16 : 48). Zástupkyně žalobce tedy sice v 9:40 sdělila, že se žalobce podrobí lékařskému vyšetření, ale následně provedení lékařského vyšetření odmítla. Takový postoj nelze hodnotit jinak, než odmítnutí výzvy policisty a porušení povinnosti řidiče podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. Pokud řidič uvede, že se podrobí zjištění alkoholu, aby takový souhlas následně popřel a neposkytne součinnost ke zjištění, zda je pod vlivem alkoholu či nikoli, potom se odmítl podrobit vyšetření a tím naplnil formální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Dle obrazového záznamu advokátka žalobce v 11:40 hod. (takto čas uvedl policista na záznamu) uvedla, že se žalobce dechové zkoušce podrobí, což policie z důvodu časové prodlevy více jak 2 hodin odmítla (žalobce měl být dle tvrzení policisty v záznamu vyzván v 9 : 17 hod.). Policie postupovala v souladu se zákonem, neboť souhlas s lékařským vyšetřením s odstupem 2 hodin by měl zásadní vliv na zjištění alkoholu řidiče v době zahájení zákroku. Dodatečný souhlas byl bez právní relevance již dříve dokončeného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Nehledě k tomu, že již dříve žalobce verbálně projevil vůli se podrobit vyšetření, aby následně takový souhlas popřel. Žalobou uvedený rozsudek NSS č. j. 9 As 36/2017-48 nelze v posuzované věci aplikovat, neboť se jednalo o zcela odlišnou situaci. V tam posuzované věci se řidič podrobil dechové zkoušce, ale odmítl se podrobit orientační zkoušce na přítomnost jiných návykových látek a ihned požádal o odborné lékařské vyšetření. Byla tak dána

časová souvislost s prvotní výzvou policie (rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 A 44/2016-69).

52. K tomu soud doplňuje, že skutkový stav byl ve věci náležitě zjištěn a má oporu ve spise a v provedeném dokazování. Za důkaz sloužil nejen obrazový a zvukový záznam (policie, i právní zástupkyně) a svědecké výpovědi zasahujících policistů, ale též řada listinných důkazů, které jsou popsány zejména na straně 4 napadeného rozhodnutí a na stranách 3-4 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný pak podrobně rozvedl prvostupňové rozhodnutí s ohledem na odvolací námitku popírající odmítnutí dechové zkoušky a lékařského vyšetření a námitku uděleného souhlasu s lékařským vyšetřením v 9:43, které se týkaly samotného naplnění skutkové podstaty daného přestupku. Žalovaný své závěry přesvědčivě odůvodnil zejména na stranách 4, 5, 6 a 9 napadeného rozhodnutí, na které soud odkazuje, z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že žalobce byl vyzván jak k provedení dechové zkoušky, tak lékařského vyšetření, přičemž ani k jednomu z těchto úkonů neposkytl potřebnou součinnost, což nelze hodnotit jinak, než jako odmítnutí. Nelze tak souhlasit s námitkou, že se žalobce neodmítl podrobit lékařskému vyšetření a že takový závěr nebyl ničím prokázán. Tento závěr naopak vyplývá z provedených důkazů nade vší pochybnost, přičemž žalobce nenabídl žádné důkazy, které by takto zjištěný skutkový stav vyvrátily.
53. Žalobce opakovaně namítal, že dechovou zkoušku a lékařské vyšetření neodmítl, nicméně tyto námitky byly z větší části pouze obecné. Žalobce k této námitce konkrétně specifikoval pouze dvě události, ze kterých dovozoval, že uvedené neodmítl, a sice a) skutečnost, že právní zástupkyně kolem 9:43 hod uvedla, že se žalobce podrobí krevnímu vyšetření, b) skutečnost, že žalobce se po 2,5 hodinách (tj. ve 12:45) podrobil lékařskému vyšetření.
54. Jak je již uvedeno výše, právní zástupkyně žalobce sice v 9:43 hod uvedla, že se žalobce podrobí krevní zkoušce, ihned si však kladla podmínku, že ho tam sama zaveze (to je patrné z videozáznamu policistů). Na to policisté nepřistoupili, přičemž zástupkyně nesouhlasila s tím, aby žalobce na zkoušku odvezli oni, a následně provedení lékařského vyšetření výslovně odmítla. Podmínka, že se žalobce podrobí lékařskému vyšetření pouze v případě, že jej na něj odveze jeho právní zástupkyně, však může v důsledku znamenat zmaření smyslu tohoto vyšetření, takové jednání je tedy rovněž třeba hodnotit jako odmítnutí. Ke stejnému závěru dopěl v podobné situaci i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2007 č.j. 1 As 33/2007-150: *„Za odmítnutí přitom nelze považovat pouze výslovný projev vůle, ale např. i podmiňování podstoupení lékařského vyšetření různými nesplnitelnými podmínkami, jako je odvoz spolujezdce.“* (srov. též rozsudky NSS ze dne 24. 6. 2008, č. j. 8 As 11/2007 - 56 či ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 As 38/2010-350). Uvedenou situaci tedy nelze hodnotit jako poskytnutí souhlasu s krevní zkouškou, ale naopak jako její odmítnutí. Z kontextu celé situace zachycené na videozáznamu je patrné, že žalobce a právní zástupkyně se zjevně opakovaně vyhýbali odpovědi na otázku, zda se žalobce podrobí zkoušce na přítomnost alkoholu, na dotaz buď neodpověděli vůbec, nebo odpověděli další otázkou či zcela nesouvisející odpovědí. Zkoušce na alkohol se tak snažili zcela vyhnout nebo ji alespoň oddálit.
55. Na to, že byl žalobce povinen podrobit se výzvě policistů, nemá vliv ani skutečnost, že právní zástupkyně přivolala kontrolu na zasahující policisty, která se dostavila až asi po dvou hodinách a teprve poté žalobce souhlasil s lékařským vyšetřením. Jak je uvedeno výše, policisté byli oprávněni žalobce vyzvat k provedení dechové zkoušky a následně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v případě absence součinnosti žalobce i k lékařskému vyšetření a žalobce osobně byl povinen bezprostředně výzvě vyhovět, policisté ani nebyli povinni žalobce poučovat o následcích nesplnění výzvy, daný postup policistů tak nebyl nijak protiprávní či šikanózní. Pokud se právní zástupkyně přesto rozhodla telefonicky před linku 158 přivolat na zasahující policisty kontrolu, nemělo to žádný vliv na povinnost žalobce se osobně výzvě k provedení dechové zkoušky a následně lékařskému vyšetření podrobit. Objektem přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je „*zájem společnosti identifikovat, zda řidič je či není pod vlivem alkoholu.*“ (rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32). Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále upozornil, že „*doba, po kterou je možno zjistit přítomnost alkoholu či jiné návykové látky, je omezena prakticky na dobu bezprostředně poté, co je řidič kontrolován. Poté, co je alkohol z těla vyloučen, nemohou již dechová zkouška i odběr krve či moči přinést odpověď.*“ (podtržení doplněno – pozn. soudu). Smyslem povinnosti je zajistit prostředek kontroly toho, zda řidič neřídí pod vlivem alkoholu, vzhledem k procesu odbourávání alkoholu je pak nutné, aby kontrola proběhla bezprostředně po vyzvání, neboť plynutím času se obsah alkoholu v krvi řidiče může rychle měnit. Žalobce však svým pasivně rezistentním jednáním, jehož součástí bylo i vyčkávání na kontrolu zasahujících policistů jinou hlídkou, provedení předmětných vyšetření v přiměřeném čase znemožnil.

56. Skutečnost, že žalobce nejvyšší povolenou rychlost nepřekročil, je irelevantní. Podmínkou příslušné výzvy není předchozí protiprávní jednání kontrolovaného řidiče. Řidič se musí výzvě podrobit bez ohledu na to, jaké jeho jednání dané výzvě předcházelo.
57. Bylo tak dostatečně prokázáno, že žalobce se dopustil porušení chráněného objektu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterým je zájem společnosti identifikovat, zda řidič je či není pod vlivem alkoholu. Zcela bezpředmětný je pak výsledek samotného vyšetření, neboť přestupku se osoba dopustí již ve chvíli, kdy svým jednáním materiálně odmítá podrobení se vyšetření. Následná změna názoru a poskytnutí součinnosti, ke které v případě žalobce došlo až po několika hodinách od první výzvy, na spáchání tohoto přestupku již nemůže nic změnit. Přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu chrání zájem společnosti na tom, aby bylo možné zjistit, zda osoba řídila pod vlivem alkoholu, ne nutně zájem na tom, aby osoby pod vlivem alkoholu neřídily.
58. Soud k důkazu neprováděl obrazový a zvukový záznam ze dne 13. 5. 2019 pořízený právní zástupkyní, neboť tento byl jednak prováděn k důkazu ve správním řízení, dále jej žalobce soudu nepředložil v podobě, která by mohla být založena do soudního spisu (tj. na trvalém nosiči dat). V neposlední řadě ani žalobce konkrétně nespecifikoval žádnou relevantní skutečnost nad rámec výše uvedeného, která by tímto záznamem měla být dále prokázána, poukazoval zejména na jím udělený souhlas s lékařským vyšetřením v 9:43, s čímž se však soud již vypořádal výše.
59. Námitkou společenské škodlivosti se již rovněž zdejší soud zabýval, přičemž dospěl k závěru, že materiální znaky přestupku byly v dané věci dány naplněním formálních znaků přestupku. Žalobce netvrdil okolnosti, které by vylučovaly zákonem požadované materiální znaky přestupkového jednání. Zároveň takové případné okolnosti neplynou z obsahu správního spisu.
60. Pokud jde o námitky týkající se neprovedených a nevyhodnocených důkazů ze strany žalovaného, uvádí soud následující.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

61. Není vadou, pokud žalovaný neprovedl k důkazu protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 13. 5. 2019 (č.l. 58 správního spisu), neboť toto podrobení se lékařskému vyšetření žalobcem více než 3 hodiny od zastavení vozidla nemohlo zhojit to, že k dokonání přestupku již došlo, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. S ohledem na to tento protokol neprováděl k důkazu ani soud, navíc je součástí správního spisu, jehož obsah se v soudním řízení správním nedokazuje.
62. Přepis zvukového a obrazového záznamu policie ze dne 13. 5. 2019, který žalobce navrhl v odvolání, žalovaný zmínil v napadeném rozhodnutí, byť ho přímo jako důkaz neprovedl. Tím však nepochybil, neboť se zabýval primárním a bezprostředním důkazem, tedy samotným videozáznamem policie, který jako důkaz proveden byl, přičemž jeho přepis provedený samotným účastníkem může mít pouze velmi omezenou důkazní hodnotu, jde spíše o interpretaci důkazu provedenou účastníkem resp. vyjádření žalobce k důkazu; s ohledem na to tento důkaz neprováděl ani soud.
63. Jak je uvedeno výše, správní orgány se zabývaly i výsledkem žalobce, který byl ve správním řízení proveden, přičemž z jejich odůvodnění je zřejmé, jakými důkazy považovaly jeho tvrzení za vyvrácená. S ohledem na to ani soud k důkazu výsledkům žalobce (ani protokol z ústního jednání ze dne 6. 6. 2019, kde byl výslech proveden) neprováděl, přičemž skutkový stav byl ve věci dostatečně zjištěn a bylo by to nadbytečné. Totéž platí obdobně pro výslech právní zástupkyně žalobce, který soud rovněž neprováděl.
64. Výpisem z telefonních hovorů právní zástupkyně se sice správní orgány přímo nezabývaly, nicméně vzhledem k tomu, že měl sloužit k prokázání skutečnosti, že právní zástupkyně volala na linku 158 a přivolala policejní kontrolu, což žalovaný nezpochybňoval, vyplývá to z videozáznamu policie a z výsledku policistů, a zejména to není z hlediska naplnění podmínek předmětné skutkové podstaty nijak relevantní, nelze to považovat za pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na to ani soud tento důkaz neprováděl.
65. Soud k důkazu neprováděl ani záznam policie o přestupku (na č. l. 14 správního spisu), potvrzení o zadržení řidičského průkazu, neboť jsou součástí správního spisu, potvrzení o zadržení řidičského průkazu navíc bylo ve správním řízení k důkazu provedeno. Žalobce pak nespecifikoval, jaké zásadní pro věc podstatné skutečnosti by soud měl z těchto listin navíc zjistit.
66. Pokud jde o výsledky policistů jako svědků, tyto byly provedeny k důkazu ve správním řízení dne 9. 7. 2019, protokoly jsou součástí správního spisu, soud neshledal důvody k tomu, aby opakoval dokazování čtením těchto protokolů. Žalobce poukázal na to, že ve výpovědích byly rozpory ohledně toho, a) kdo byl přítomen výzvě k provedení dechové zkoušky, b) jak byla učiněna výzva, tedy zda jménem zákona, a c) zda bylo dáno poučení o následcích neuposlechnutí výzvy. Tuto námitku však soud důvodnou neshledal, oba policisté se zejména shodují v tom, že žalobci byla opakovaně sdělena jak výzva k podrobení se dechové zkoušce, tak k podstoupení lékařského vyšetření, přičemž oba tyto úkony odmítl, resp. neposkytl k nim součinnost; to je podstatné pro vyhodnocení, zda byla naplněna skutková podstata předmětného přestupku. Policisté shodně vypověděli, že první výzvy učinil policista F., policista B. tomu byl přítomen, seděl přitom ve vozidle a vypisoval oznámení, v čemž však není rozpor, neboť dle videozáznamu se policejní vozidlo nacházelo v bezprostřední blízkosti vozidla žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Není pak podstatné, zda a které z výzev byly učiněny jménem zákona, podstatné je, že výzvy k podrobení se dechové zkoušce, tak k podstoupení lékařského vyšetření byly žalobci opakovaně sděleny (co vyplývá jak z výpovědí policistů, tak z provedených listinných důkazů, tak z videozáznamu policie) a žalobce se jim nepodrobil, naopak se svou právní zástupkyní činili vše pro to, aby výzvy zmařil. Pokud jde o poučení o následcích nesplnění výzvy, soud již odůvodnil výše, že toto poučení nemuselo být žalobci sděleno, je tak nerozhodné, zda policisté toto poučení žalobci sdělili či nikoli. V dané věci pak nejsou dány žádné indicie, pro které by byla zpochybněna věrohodnost výpovědí policistů, tito pouze vykonávali služební povinnost a na rozdíl od žalobce na výsledku věci neměli žádný zájem (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). Ze všech těchto důvodů nepovažoval soud za nezbytné doplňovat dokazování ani zvukovými záznamy z výslechů policistů pořízenými právní zástupkyní, tím spíše, že právní zástupkyně je nepředložila soudu na trvalém nosiči dat, aby mohl být založen do soudního spisu.

67. Žalobce dále namítal, že policisté porušili § 2, § 9, § 11 a § 13 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, neuvedl však konkrétně, kterým jednáním policisté měli tyto povinnosti porušit. Soud se tak nad rámec výše uvedeného nemohl touto námitkou blíže zabývat.
68. Soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že se žalobce svým jednáním dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, žalobce neuplatnil žádné nosné námitky, kterými by tyto závěry mohly být zpochybněny.
69. Soud si je vědom toho, že rozsudkem zdejšího soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 18 A 66/2022-52 bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2019, č. j. 1084/2019-160-SPR/12 o zadržení řidičského průkazu žalobce do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku, závěry tohoto rozsudku však nemají vliv na hodnocení předmětné právní věci, kde se jedná o samotnou přestupkovou odpovědnost žalobce.
70. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
71. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. února 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.